

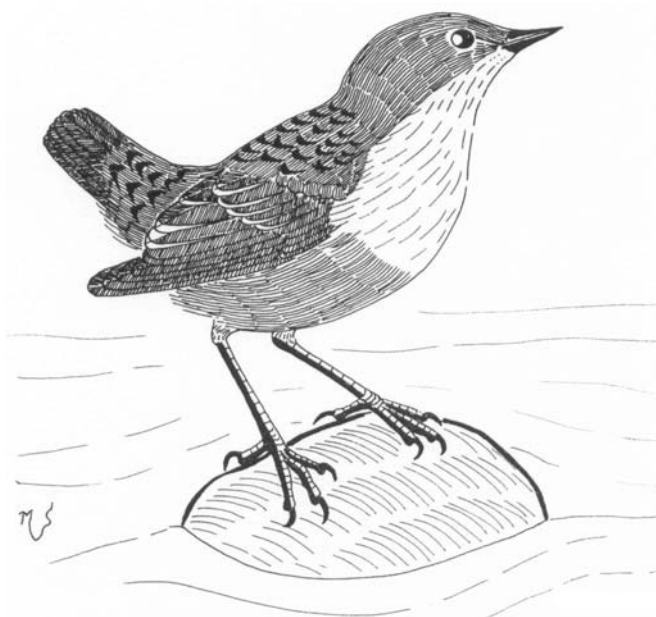

Ako sa vodnárík Podrepárík obával mráza Štipl'avčeka

Text a perokresby: Miroslav SANIGA

Vodnárík Podrepárík má svoj domov pri bystrine Rine. Svoj život by si tento nevelký vtáčik nevedel predstaviť bez čírej vody, v ktorej sa rád čľapká a ponára. Zostáva jej verný počas celého roka. Najťažším obdobím pre vodnáríka Podrepáríka býva v dolinke Olinke zima. Najviac sa obáva mráza Štipl'avčeka, ktorý môže bystrinu Rinu zakliať do hrubého ľadového panciera.

Raz panovala v dolinke Olinke zima nezvyčajne dlho a kruto. Jeseň vydurila zo služby oveľa skôr, ako to mala podľa kalendára prababičky Prírody nariadené. Jej sluhovia, sneh Bielík a mráz Štipl'avček, ju vtedy poslúchali vo všetkom, čo im rozkázala. A tak, keď nadišiel január bola bystrina Rina už skoro celá uväznená v ľadovom pancieri.

Vodnárík Podrepárík - vodnár potočný

- Ak mráz Štipl'avček bude takto štípať aj naďalej, potom sa ja veru nedožijem jari, - horekoval vodnárík Podrepárík. - Ešte nikdy takto bystrina Rina nezamrzla.

- Neboj sa nič vodnáríku, aj túto zimu obaja prežijeme, - ozvala sa bystrina Rina. - Ty si naozaj nezažil, že by som bola skrz-naskrz premrznutá. Ja si však pamätám aj také zimy, keď som už ani ja nedúfala, že prežijem. Mráz Štipl'avček ma naozaj tak zamrazil,

že len trocha vody vo mne tieklo pod ľadovým pancierikom. Prežila som však jeho hrdúsenie a keď sa spolu s jarou vrátilo aj Slnko Zlatoviečko, vzkriesilo a vyliečilo ma aj z prechladnutia.

- A ako prečkali tú krutú zimu moji predkovia? - pýtal sa zvedavý vodnárík Podrepárík. - Nezhynuli od hladu?

NA TÚRU S NATUROU

- Vedno so mnou to prežili aj oni, - utešovala ho bystrina Rina. - Aj keď som bola skoro celá zamrznutá, predsa len pod vodopádmi boli malé otvory. Tadiaľ sa vodnárikovia ponárali do vody a hľadali si požíveň. A nielen tvoji predkovia prečkali tú preukrutnú zimu, ale aj pstruh Bystrík i vydra Podvodníčka.

- Bystrina Rina, naozaj sa nemusím báť, že mi ťa mráz Štipl'avček znovu nezamrazí? - opýtal sa ešte raz vodnárík.

- Musíš mi veriť, - snažila sa ho upokojiť Rina. - Ešte nikdy sa v dolinke Olinke nestalo, aby prababička Príroda dovolila zime vládnuť tak, že by to ublížilo čo i len jednému jej stvoreniu.

- Bystrina Rina má pravdu, - zapojila sa do rozhovoru sýkorka Modrokápočka. - Neboj sa o svoj život, prababička Príroda sa naozaj postará o každé svoje stvorenie. Aj keď mráz Štipl'avček páli a zaklína do ľadového panciera všetko čo mu príde do cesty, nezabúdaj, že Slnko Zlatoviečko je už na ceste k nám. Každým dňom sa k nám o krôčik približuje a mocnie. Ani sa nenazdáme a Štipl'avčeka premôže.

- Dobre teda, už budem trochu pokojnejší, - odvetil vodnárík Podrepárik. - Trochu strachu však budem mať vždy, keď sa budem ponárať pod tvoj ľadový pancier, bystrina Rina.

Aj keď sa mráz Štipl'avček snažil zo všetkých síl zakliať bystrinu Rinu do ľadového odevu, veru sa mu to nepodarilo. Keď si už-už myslel, že to dokáže, Slnko Zlatoviečko sa na neho poriadne nahnevalo.

- Tak ty by si chcel, aby bystrina Rina umrela? - povedalo si Slnko Zlatoviečko v duchu. - Ja to tak veru nenechám. Veď ja ti ukážem hrať sa na silného!

A tak sa Slnko Zlatoviečko tak uprene zadívalo do dolinky Olinky, že cencúle sa začali jeden po druhom topiť a ľadový pancier na bystrine Rine odrazu popukal.

Keď to uvidel vodnárík Podrepárik, od radosti zvyškol: - Hurá, Slnko Zlatoviečko vyslobodzuje moju bystrinu Rinu zo zakliatia!

- No vidíš, že naplnili moje slová, - prehovorila nahlas Rina. - Slnko Zlatoviečko ma nielen vyslobodí zo zakliatia mráza Štipl'avčeka, ale vylieči ma aj zo zachrípnutia. Kým sa vráti jar, budem už čisto žblnkotať a zurkotať.

Ako Slnko Zlatoviečko rozpúšťalo viac a viac ľadový pancier, vodnárík Podrepárik zázračne ožival a veselo si pospevoval. A keď už bola bystrina Rina celkom vyslobodená, poďakoval sa Slnku Zlatoviečku a celý natešený sa vyčľapkal v jej osviežujúcej vode.